

LIETUVOS RESPUBLIKOS ŠVIETIMO IR MOKSLO MINISTERIJA

Valstybės biudžetinė įstaiga, A. Volano g. 2/7, 01516 Vilnius, tel. (8 5) 219 1225 / 219 1152, faks. (8 5) 261 2077,
el. p. smmin@smm.lt, http://www.smm.lt. Duomenys kaupiami ir saugomi Juridinių asmenų registre, kodas 188603091.
Atsisk. sąsk. LT30 7300 0100 0245 7205 „Swedbank“, AB, kodas 73000

Lietuvos švietimo profesinės sąjungos
pirmininkui Audriui Jurgelevičiui

2010 - 06 - 02 Nr. 24-03-R-3861
Į 2010-05-21 Nr. 62-3092
2010-05-11 Nr. 05-1024

Kopija
Lietuvos Respublikos Ministro
Pirmininko kanceliarijai

DĖL LIETUVOS ŠVIETIMO PROFESINĖS SĄJUNGOS PAREIŠKIMO

Vykdydami Lietuvos Respublikos Ministro Pirmininko kanclerio 2010 m. gegužės 21 d. pavedimą Nr. 62.3092, susipažinome ir išnagrinėjome Lietuvos švietimo profesinės sąjungos pirmininko Audriaus Jurgelevičiaus 2010 m. gegužės 11 d. pareiškimą dėl Valstybinės švietimo strategijos 2003-2012 metų nuostatų ir Lietuvos Respublikos Vyriausybės programos įgyvendinimo. Paaiškinimus, komentarus ir atsakymus pateikiame papunkčiui.

1. Pareiškime teigiama: „*neefektyvi ikimokyklinio ir priešmokyklinio švietimo sistema ne visiems vaikams suteikia galimybę lankyti ugdymo įstaigas. Finansinė krizė šią problemą dar labiau pagilino – beatodairiškas, beveik nekontroliuojamas taupymas ikimokyklinių įstaigų sąskaita grasina sugriauti ikimokyklinio ugdymo sistemą, kuri jau dabar daugeliu atvejų negali užtikrinti reikiamo ugdymo lygio*“.

Suvokdami, kad ikimokyklinis ir priešmokyklinis vaikų ugdymas yra itin svarbūs sėkmingai vaiko raidai, ir atsižvelgdami į tai, kad ikimokyklinis ugdymas yra savarankiškoji savivaldybių funkcija, siekėme ne tik išsiaiškinti, bet ir padėti savivaldybėms spręsti ikimokyklinio ugdymo srityje sunkmečiu susidariusias problemas. Ministerijos organizuoti įvairių socialinių partnerių (savivaldybių švietimo padalinių vadovų, ikimokyklinį ugdymą savivaldybėse kuriojančių specialistų, vaikų darželių direktorių, nevalstybinių ugdymo įstaigų, tėvų asociacijų, profesinių sąjungų atstovų) pasitarimai, diskusijos ar susitikimai dar kartą atkreipė savivaldybių dėmesį, kad ikimokyklinis ugdymas privalo būti tinkamai finansuojamas. Susitikime Lietuvos Respublikos Vyriausybėje, kuriame dalyvavo Ministro Pirmininko kancleris, atstovai iš Finansų ministerijos, Švietimo ir mokslo ministerijos, Lietuvos savivaldybių asociacijos ir profesinių sąjungų, buvo sutarta, kad ikimokyklinio ugdymo kokybės ir finansavimo išlaikymas negali būti kvestionuojamas. Todėl siūlome nuo 2011 m. sausio 1 d. įvesti dalinį mokinio krepšelį (20 val. per savaitę) ikimokyklinio ugdymo įstaigoms.

Atsižvelgiant į ribotus finansinius išteklius numatoma Ilgalaikę pedagoginių darbuotojų darbo užmokesčio didinimo programą ištesti iki 2015 metų. Pažymėtina, kad Lietuvos Respublikos Vyriausybei ir Finansų ministerijai teikiamame Valstybės biudžeto 2011 metams

projekte prašoma lėšų ikimokyklinio ugdymo įstaigų pedagoginių darbuotojų atlyginimams didinti 5 procentais, o kitiems pedagoginiams darbuotojams – 3 procentais.

Siekdami didinti ikimokyklinio ir priešmokyklinio ugdymo prieinamumą, skatindami ikimokyklinių ugdymo mokyklų, tarp jų ir nevalstybinių, steigimąsi inicijavome higienos normos HN 75:2008 keitimą. Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministras 2010 m. balandžio 22 d. įsakymu Nr. V-313 patvirtino naują, supaprastintą Lietuvos Respublikos higienos normą HN 75:2010 „Įstaiga, vykdanči ikimokyklinio ir (ar) priešmokyklinio ugdymo programą. Bendrieji sveikatos saugos reikalavimai“.

2. Pareiškime sakoma: „*savivaldybių mokyklų tinklo pertvarka jau beveik dešimtmetį kelia socialinę įtampą, o Švietimo ir mokslo ministerija (ŠMM), pagal kurios metodines rekomendacijas vyksta šis procesas, praktiškai neturi jokių svertų pasiekti, kad savivaldybėse būtų suformuotas kokybišką ugdymą teikiantis mokyklų tinklas*“.

Pagal Vietos savivaldos įstatymą vaikų, jaunimo ir suaugusiųjų bendrojo lavinimo, profesinio mokymo ir profesinio orientavimo organizavimas (švietimo įstaigų steigimas, reorganizavimas, likvidavimas, išlaikymas, mokymo pagal formaliojo švietimo programas organizavimas ir įgyvendinimas) yra savarankiškoji savivaldos funkcija. Siekdami sustiprinti valstybės reglamentavimą bendrajam lavinimui pateikėme Vietos savivaldos įstatymo pakeitimą, kuriuo siūlome bendrojo ugdymo organizavimą laikyti valstybine (valstybės perduota savivaldybėms) funkcija. Lietuvos Respublikos vietos savivaldos įstatymo 6, 7, 16, 19, 29 ir 34 straipsnių pakeitimo ir papildymo įstatymo projektas užregistruotas Lietuvos Respublikos Seime ir svarstomas komitetuose.

Švietimo ir mokslo ministerija nuolat stebi ir analizuoja mokyklų tinklo pertvarką savivaldybėse. Pažymėtina, kad trejus metus iš eilės rengiame ataskaitas Valstybės kontrolei „Dėl savivaldybių bendrojo lavinimo mokyklų tinklo pertvarkos“. Iškilus problemoms dėl mokyklų tinklo pertvarkos konsultuojame savivaldybių tarybas, savivaldybių administracijų darbuotojus.

Pažymėtina, kad pagal Lietuvos Respublikos savivaldybių administracinės priežiūros įstatymą Vyriausybės atstovai apskrityse tikrina, ar savivaldybės kolegialių ir nekolegialių administravimo subjektų teisės aktai neprieštaruja įstatymams, Vyriausybės nutarimams ir kitiems su įstatymų įgyvendinimu susijusiems centrinių valstybinio administravimo subjektų priimtiems teisės aktams. Iškilus abejonėms, ar savivaldybių tarybų sprendimai dėl mokyklų tinklo pertvarkos neprieštaruja teisės aktams, Švietimo ir mokslo ministerija kreipiasi į Vyriausybės atstovus apskrityse prašydami imtis priemonių, kad savivaldybės taryba nepažeidintų teisės aktų, o atsižvelgusi į išvadas tikslintų tinklo planus.

3. Taip pat teigiama, kad „*pertvarkant savivaldybių mokyklų tinklą, ŠMM kartu su savivaldybėmis būdama atsakinga už mokinių vežimą, šia funkciją atlieka nepakankamai gerai – reorganizuotos mokyklos nepakankamai aprūpinamos geltonaisiais autobusiukais*“.

Pagal Vietos savivaldos įstatymą bendrojo lavinimo mokyklų moksleivių, gyvenančių kaimo gyvenamosiose vietovėse, neatlygintino pavėžėjimo į mokyklas ir į namus organizavimas yra savarankiškoji savivaldos funkcija. Siekdami pagelbėti savivaldybėms ją įgyvendinti, parengėme Mokyklų aprūpinimo geltonaisiais autobusais 2009–2012 programą, kuri buvo patvirtinta Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2008 m. spalio 14 d. nutarimu Nr.1052. Vienas iš pagrindinių šios programos uždavinių – padėti savivaldybių institucijoms užtikrinti reorganizuotų, likviduotų mokyklų, mokyklų, kurių vidaus struktūra pertvarkyta, mokinių saugų vežiojimą į kitas artimiausias mokyklas. Šiai programai įgyvendinti buvo numatyta 60 mln. litų: 2009 metais – 8 mln. litų, 2010 m. – 17 mln. litų, 2011 m. – 17 mln. litų, 2012 metais – 18 mln. litų. Dėl sudėtingos finansinės situacijos šalyje minimos programos finansavimas sumažintas, bet 2009 m. nupirkti 47 mokykliniai autobusai, 2010 m. – 38. Manytume, kad savivaldybės, tvarkydamos mokyklų tinklą ir siekdamos užtikrinti sąlygas kokybiško išsilavinimo prieinamumui, ir pačios galėtų skirti lėšų autobusams įsigyti.

4. Pareiškime teigiama, kad „*sprendžiant socialines ir edukacines problemas socialinių pedagogų etatų steigimą ŠMM pradėjo neatsižvelgiant į rizikos grupių paplitimą,*

specialiosios pagalbos poreikį, nenustatydamą kriterijų dėl specialiųjų pedagogų etatų steigimo konkrečioje mokykloje“.

Socialinių pedagogų etatai Lietuvos švietimo įstaigose pradėti steigti nuo 2001 m. rugsėjo 1 d., įgyvendinant Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2001 m. balandžio 24 d. nutarimą Nr. 471 ir siekiant stiprinti kovą su narkomanijos, smurto, alkoholizmo ir kitų žalingų įpročių plitimu šalyje bei organizuoti švietėjišką bei prevencinį darbą mokyklose su vaikais, tėvais ir institucijomis, užtikrinančiomis vaikų teises, saugumą ir socialines garantijas ypač neformalioje mokyklos veikloje. Pirmieji socialinių pedagogų etatai, kurie buvo finansuojami iš valstybės biudžeto, buvo steigiami didelėse mokyklose, o nuo 2004 metų, kai socialinių pedagogų etatų išlaikymo lėšos buvo „įdėtos“ į mokinio krepšelį, socialinių pedagogų etatai gali būti steigiami visose mokyklose pagal poreikius, situaciją ir turimas galimybes. Pažymėtina, kad, įvedus socialinių pedagogų etatus, vienas specialistas turėjo pagalbą teikti 800 mokinių, o 2009–2010 m. m. šalyje vienas socialinis pedagogas socialinę pedagoginę pagalbą teikia vidutiniškai 503 mokiniams. Pedagoginio-psichologinio centro atlikto tyrimo duomenimis, švietimo įstaigose pradėjus dirbti socialiniams pedagogams, auklėjamasis ir organizacinis darbas įgavo sistemingą pobūdį; atsirado žmonių, kurie nuosekliai ir nuolat įsigilina į mokiniams išskylančias problemas; sustiprėjo mokyklos ryšiai su tėvais ir institucijomis, besirūpinančiomis vaikais bei paaugliais; pagerėjo prevencinis darbas su rizikos grupės vaikais, ypač vaikų ir paauglių lankomumas.

Specialiųjų pedagogų etatai mokyklose įvesti dar 1993 metais. Nuo to laiko yra nustatyta, kokiems mokiniams specialieji pedagogai teikia specialiąją pedagoginę pagalbą ir kokiam specialiųjų poreikių mokinių skaičiui esant mokykloje steigiamas specialiojo pedagogo etatas. Pagal Specialiosios pedagoginės pagalbos teikimo tvarkos aprašą specialiojo pedagogo etatas steigiamas bendrojo lavinimo (išskyrus mokyklą-darželį, mokyklą mokiniams, turintiems intelekto sutrikimų), profesinėje mokykloje, jei joje mokosi 20–30 mokinių, ikimokyklinio ugdymo įstaigoje, jei joje mokosi 20–24 mokiniai, turintys intelekto sutrikimų, specifinių pažinimo sutrikimų (neišlavėjimų), emocijų, elgesio ir socialinės raidos sutrikimų, judesio ir padėties sutrikimų, lėtinių somatinių ir neurologinių sutrikimų, kompleksinių sutrikimų, ribotą intelektą.

5. Pareiškime priekaištaujama, kad „*skirstant Europos Sąjungos struktūrinių fondų paramą kyla pagrįstos abejonės, kad ŠMM, pažeidžiant Europos komisijos rekomendacijas ir neįtraukiant socialinių partnerių vykdamas šį procesą, lėšos naudoja neefektyviai, nes neanalizuojama koks gautas edukacinis, socialinis ar ekonominis rezultatas“.*

Socialiniai ir ekonominiai partneriai yra įtraukiami į visus Europos Sąjungos struktūrinės paramos administravimo etapus, ypač planuojant paramos lėšų panaudojimą ir skiriant finansavimą, nes kitaip negali vykti procesai. Labai reikšmingas partnerių dalyvavimas ir Švietimo ir mokslo ministerijos sudarytuose Programų valdymo komitetuose, kurie priima sprendimus dėl projektų finansavimo. Socialiniai partneriai visada apklausiami atliekant vertinimus, kurių metu analizuojami pasiekti rezultatai, finansuotų projektų sukurta socialinė ir ekonominė nauda. Jie taip pat kviečiami aptariant tokių vertinimų metu gautus rezultatus, ekspertų pateiktas išvadas ir rekomendacijas.

6. Toliau yra teigiama, kad „*nepaisant mokyklų vidaus audito metu švietimo įstaigų darbuotojų išsakytų daugybės pastabų, faktiškai neatsižvelgiant į universitetų atstovų išsakytą kritiką dėl vis labiau krintančio bendrojo lavinimo mokyklas baigiančių mokinių žinių lygio, ŠMM nesiima veiksmingų priemonių, kad būtų užtikrinta bendrojo lavinimo kokybė: atsisakyta iki absoliuto iškelto reikalavimo mokytojams individualizuoti ir diferencijuoti ugdymo turinį, bendrojo lavinimo mokymo programas suderinti su egzaminų programomis, subalansuoti mokytojų darbo ir mokinių mokymosi krūvius, nuosekliai kelti mokytojų kompetenciją“.*

Valstybės kontrolei paskelbus atlikto audito „Švietimo sistemos reforma“ rekomendacijas, Švietimo ir mokslo ministerija parengė priemonių planą šioms rekomendacijoms vykdyti. Ugdymo kokybei gerinti bendrojo lavinimo srityje numatytoms tikslinėms priemonėms įgyvendinti naudojamos Europos regioninės plėtros fondo (ERPF), Europos socialinio fondo (ESF) paramos ir nacionalinės projektų lėšos. Vien 2009 m. startavo projektai, tiesiogiai susiję su priemonėmis kelti ugdymo kokybę: „Mokytojų kvalifikacijos tobulinimo infrastruktūros plėtra“

„Standartizuotų mokinių pasiekimų vertinimo ir įsivertinimo įrankių bendrojo lavinimo mokykloms kūrimas“, „Pagrindinio ugdymo pirmojo koncentro (5–8 kl.) mokinių esminių kompetencijų ugdymas“, „Mokymosi krypties pasirinkimo galimybių didinimas 14–19 metų mokiniams, II etapas: gilesnis mokymosi diferencijavimas ir individualizavimas siekiant ugdymo kokybės, reikalingos šiuolaikiniam darbo pasauliui“, „Pradinių klasių mokytojų ir specialiojo ugdymo pedagogų kompetencijų taikyti informacines komunikacines technologijas (IKT) ir inovatyvius mokymo metodus tobulinimo modelio išbandymas ir diegimas“ ir kt. Pirmųjų rezultatų ir produktų, kurie tikrai bus naudingi mokytojų darbui palengvinti, turėtume sulaukti jau kitais metais.

Ugdymo turinio diferencijavimas ir individualizavimas – viena svarbiausių priemonių kelti ugdymo kokybę, sudaryti galimybes mokytis pagal gebėjimus ir poreikius visiems vaikams. Būtent šis principas sudaro ugdymo sistemų pagrindą tose šalyse, kurios rodo itin aukštus ugdymo kokybės rodiklius. Suvokdami ir pripažindami šį principą kaip kertinį, siekiame jį įtvirtinti ir Lietuvoje: įtvirtinta Bendrosiose programose, numatytos specialios priemonės Bendruosiuose ugdymo planuose, atsižvelgta formuojant mokinio krepšelį.

Egzaminų programos yra rengiamos remiantis Bendrosiomis programomis, o ne atvirksčiai, todėl egzaminų programos privalo derėti su Bendrosiomis. Šiuo metu Ugdymo plėtotės centras baigia tikslinti ir koreguoti Bendrųjų programų 11–12 klasėms naująjį variantą, kurį patvirtinus bus peržiūrimos bei tikslinamos ir egzaminų programos.

Mokinių mokymosi krūvių subalansavimas labiausiai priklauso nuo pačios mokyklos, mokytojų gebėjimo diferencijuoti veiklą bei individualizuoti ugdymą ir nuo to, kiek adekvačiai mokinys vertina savo gebėjimus.

Mokytojų kompetencijos ir kvalifikacijos kėlimas susijęs ir su ugdymo kokybe, ir su mokinių krūvių mažinimu. Siekdami ugdymo kokybės ir mokinių krūvio mažinimo mokinio krepšelyje esame numatę mokytojų kvalifikacijos lėšas, kurių, beje, mokyklos dažnai neišnaudoja. Tačiau mokytojų kompetencijos kėlimas sietinas ir su kvalifikacijos kėlimo prieinamumu, ir su kvalifikacijos renginių kokybe, ir su motyvacijos dirbti mokytoju didinimu, todėl kryptingai dirbame šiomis kryptimis. Vykdomas kvalifikacijos kėlimo institucijų infrastruktūros gerinimo projektas, vis daugiau kvalifikacijos kėlimo renginių skatiname organizuoti aukštąsias mokyklas, kuriose dirba aukštos kvalifikacijos specialistai. Siekdami pritraukti mokytojais dirbti jaunimą, jau šiais metais stojant į pedagogines specialybes įvedėme motyvacijos patikrinimo testą, pedagogines studijas pasirinkusieji gaus papildomas stipendijas.

7. Pareiškime sakoma, kad *„netobula ir chaotiška bendrojo lavinimo mokyklų finansavimo sistema (ŠMM neturi ilgalaikės švietimo finansavimo strategijos) ne tik neišsprendžia daugelio švietimo finansavimo problemų, bet finansinės krizės laikotarpiu nebeužtikrina savivaldybių švietimo įstaigų tinklo finansavimo. Faktiškai saviškai paliktas neformaliojo vaikų ugdymo įstaigų likimas, kurių žlugdymą paspartins aktyviai ŠMM propaguojamo Neformaliojo ugdymo koncepcijos priėmimas“*.

Mokyklų finansavimo reforma, pradėta vykdyti 2002 m., kai buvo įvestas mokinio krepšelis, ir toliau nuosekliai tęsiama, tobulinant ar detalizuojant atskirus elementus: jau įvestas specialiųjų ir profesinių mokyklų mokinio krepšelis, šiuo metu derinamas projektas ir planuojama įvesti dalinį ikimokyklinių įstaigų mokinio krepšelį, planuojama 2011 metais įvesti mokyklos ūkio lėšų krepšelį savivaldybių mokykloms (klasėms), skirtoms šalies (regiono) mokiniams, turintiems specialiųjų ugdymosi poreikių, diskutuojama dėl ūkio lėšų skyrimo iš valstybės biudžeto bendrojo lavinimo mokykloms. Pažymėtina, kad savivaldybės, siekdamos tikslingai ir efektyviai naudoti tikslines valstybės dotacijas, privalo optimizuoti mokyklų tinklą.

Neformalusis vaikų švietimas, kaip ir ikimokyklinis ugdymas, yra savarankiškoji savivaldybių funkcija, kurią visos savivaldybės vykdo atsižvelgdamos į finansines galimybes, ugdymo tradicijas, pedagogų pajėgas ir kvalifikaciją. Rengiamas neformaliojo švietimo finansavimo modelis niekaip negali sužlugdyti neformaliojo vaikų ugdymo įstaigų, priešingai, jo tikslas – įtvirtinti tikslinės valstybės dotacijos būdu skiriamą paramą šios svarbios ugdymo srities įgyvendinimui savivaldybėse.

8. Teigiama, kad „šalies pedagoginė bendruomenė atsidūrusi visiškoje nežinioje dėl dabartinės ŠMM vadovybės pasirinktos pedagogų darbo užmokesčio sistemos raidos krypties. Kritiškai neįvertinus vykdytų darbo užmokesčio modelių diegimo eksperimentų rezultatų, be jokios argumentacijos, prieštaraudama daugumos pedagogų nuomonei, ŠMM vadovybė 2010 m. sausio 1 d. žengė pirmą pedagogų darbo užmokesčio sistemos decentralizacijos žingsnį. Dabartinėmis sąlygomis tai reiškia, kad mokytojo darbo užmokesčio dydį lems ne jo darbo kokybė, o įstaigos finansinės galimybės“.

Iš dalies decentralizuotas pedagogų darbo užmokestis įvestas nuo 2009 m. rugsėjo 1 d., tačiau įvertinti, kaip tai paveikė pedagogų darbo užmokestį, dar negalime, nes neturime duomenų apie 2010 m. I ketvirčio vidutinį darbo užmokestį. Tačiau jeigu remtumėmės 2009 m. Statistikos departamento duomenimis, per 2009 m. valstybės sektoriaus darbuotojų vidutinis mėnesinis darbo užmokestis sumažėjo 10,4 proc., o mokytojų per tą patį laikotarpį padidėjo 5,3 proc., todėl tikrai neturime pagrindo manyti, kad pedagogų socialinės teisės labiau pažeidžiamos lyginant su kitais valstybės sektoriaus darbuotojais. Finansavimo decentralizavimas dera ir su finansavimo principais: suderintas finansavimas su apmokėjimu, pačioms mokykloms sudarytos sąlygos priimti optimalius sprendimus, daugiau galimybių skatinti savo darbuotojus (taikyti aukštesnius tarifinių atlygių koeficientus), darbo užmokesčio decentralizacija sudaro sąlygas mokyklos vadovui reaguoti į darbuotojo darbo kokybę ir kt.

9. „ŠMM, kuri įstatymų yra įpareigota ne tik įgyvendinti valstybinę švietimo politiką, bet ir ją formuoti, faktiškai neturi jokių svertų daugelio ugdymo įstaigų steigėjus – savivaldybes priversti laikytis švietimą reglamentuojančių teisės aktų. Taip yra ne tiek dėl netobulos teisinės bazės, kiek dėl ŠMM nesugebėjimo ar nenoro bendradarbiauti su savivaldybėmis. Taip pat, ŠMM, kuri atlieka Valstybinės švietimo strategijos 2003-2012 m. įgyvendinimo programos kontrolę, į šį procesą neįtraukė kitų su įgyvendinimu susijusių šalių – kitų ministerijų, savivaldybių, švietimo įstaigų bendruomenių, visuomenės.“

Organizuojant Valstybinės švietimo strategijos įgyvendinimą, buvo parengta ir Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2005 m. sausio 24 d. nutarimu Nr. 82 patvirtinta jos įgyvendinimo programa, kurią koordinuoja Švietimo ir mokslo ministerija, o dalyvauti įpareigos Finansų ministerija, Krašto apsaugos ministerija, Socialinės apsaugos ir darbo ministerija, Kultūros ministerija, Ūkio ministerija, Vidaus reikalų ministerija, Susisiekimo ministerija, Sveikatos apsaugos ministerija, Teisingumo ministerija, Žemės ūkio ministerija, Informacinės visuomenės plėtros komitetas, Statistikos departamentas, aukštosios mokyklos, apskritys, savivaldybės. Su visomis šiomis institucijomis dalyvavimas buvo suderintas, tad bendradarbiauti nekyla problemų. Kasmet veikia koordinuojama, planuojami asignavimai ir surenkamos ataskaitos (apibendrintas ataskaitas galima rasti <http://www.smm.lt/veikla/ataskaitos.htm>). Valstybinės švietimo strategijos įgyvendinime dalyvauja ir kitos organizacijos, ministerijai pavaldžios įstaigos, mokyklos, nevyriausybinių organizacijų ir kt. Paprastai operatyvius ryšius su įvairiais partneriais palaiko konkretūs atsakingi padaliniai. Partnerių neįtraukimo, nepakankamo bendradarbiavimo ar neįgyvendinimo išpūdis susidaro nebent todėl, kad vykdant konkrečius projektus kasdien neminima, jog taip įgyvendinama Valstybinė švietimo strategija: iš tikrųjų Švietimo ir mokslo ministerija strategiją įgyvendina per konkrečius projektus, darbo grupes, veiklas ir pan., įtraukdama įvairiausius partnerius, tarp kurių ne tik savivaldybės, nevyriausybinių organizacijų ar pavieniai asmenys, bet ir skirtingos profesinių sąjungų organizacijos.

Nesutinkame su teiginiu, kad Švietimo ir mokslo ministerija nesugeba ar nenori bendradarbiauti su savivaldybėmis. Rengdami teisės aktų projektus nuolat konsultuojamės su Lietuvos savivaldybių asociacija, savivaldybių administracijų švietimo padalinių vadovais ir specialistais, reguliariai organizuojami pasitarimai, diskusijos švietimo politikos įgyvendinimo klausimais.

Atkreipiame dėmesį, kad tai, kaip savivaldybės įgyvendina švietimą reglamentuojančius teisės aktus, ar jų priimti teisės aktai neprieštarauja įstatymams, Vyriausybės nutarimams ir kitiems su įstatymų įgyvendinimu susijusiems centrinių valstybinio administravimo subjektų priimtiems teisės aktams, prižiūri Vyriausybės atstovai apskrityse. Lietuvos Respublikos

savivaldybių administracinės priežiūros įstatymas jiems suteikia teisę imtis atitinkamų priemonių dėl nustatytų pažeidimų.

Apibendrinami atsakymą pažymime, kad vertiname socialinį dialogą ir esame pasirengę toliau jį tęsti, ieškoti būdų spręsti socialinių partnerių keliamas problemas, siekti veiksmingesnio, lygiavertės partnerystės ir viešumo pagrindais grįsto bendradarbiavimo, priimtų sprendimų įgyvendinimo. Dėl siūlymo sukurti demokratišką, trišalio atstovavimo pagrindais paremtą informavimo ir konsultavimo mechanizmą – sektorinį švietimo komitetą prie Lietuvos Respublikos trišalės tarybos, paaiškiname, kad tokio sektorinio švietimo komiteto steigimas yra Lietuvos Respublikos trišalės tarybos prerogatyva.

Esame atviri socialiniam dialogui su Lietuvos švietimo profesine sąjunga ir tikimės konstruktyvaus bendradarbiavimo.

Švietimo ir mokslo ministras

Gintaras Steponavičius

Audronė Razmantienė, tel. (85) 219 1135; Audrone.Razmantiene@smm.lt
Stanislava Strolaitė, tel. (85) 219 1115; Stanislava.Strolaite@smm.lt